

បណ្ណាល័យឯកសារកម្ពុជា

BMI0177

សម្ភាសន៍ជាមួយឈ្មោះ គង់ វិន ភេទស្រី អាយុ៥០ឆ្នាំ

មុខងារនៅសម័យខ្មែរក្រហម: កងចល័តនារី

ស្រុកកំណើតនៅភូមិបាត់ត្រង់ ឃុំប្រាសាទ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ
រស់នៅភូមិប៉ោយសាប៉ែន ឃុំព្រះនេត្រព្រះ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ខេត្តបន្ទាយមានជ័យ

ថ្ងៃទី១៧ ខែមិថុនា ឆ្នាំ២០១១

សម្ភាសន៍ដោយ: វ៉ាន់ថាន់ ពៅដារ៉ា

០០:៣៤:១៤

១៣ទំព័រ

ពៅដារ៉ា : ម៉ឺនឈ្មោះអីដែរ?

វិន : គង់ វិន ។

ពៅដារ៉ា : អាយុប៉ុន្មានហើយ?

វិន : ៥០ឆ្នាំ ។

ពៅដារ៉ា : ស្រុកកំណើតម៉ឺននៅណាដែរ?

វិន : នៅភូមិបាត់ត្រង់ មានជួរត្រឡប់ត្រឡាញ ឃុំប្រាសាទ ស្រុកព្រះនេត្រព្រះ ។

ពៅដារ៉ា : រាល់ថ្ងៃម៉ឺននៅភូមិអីគេ?

វិន : នៅភូមិប៉ោយសាប៉ែន ។

ពៅដារ៉ា : នៅឃុំព្រះនេត្រព្រះមែន?

វិន : បាទ!

ពៅដារ៉ា : គ្រួសារម៉ឺនឈ្មោះអីដែរ?

វិន : ឈ្មោះឆាត ។

ពៅដារ៉ា : កាត់អាយុប៉ុន្មានឆ្នាំហើយ?

វិន : ៥៤ ។

ពៅដារ៉ា : មានកូនចៅប៉ុន្មាននាក់ម៉ឺន?

វិន : ០៧នាក់ ។

ពៅដារ៉ា : ប្រុសប៉ុន្មាន? ស្រីប៉ុន្មាន?

វិន : ប្រុស០៤ ស្រី០៣ ។
 ពោធិវារី : ធំៗអស់ហើយ?
 វិន : ធំៗអស់ហើយ ។
 ពោធិវារី : មានបងប្អូនបង្កើតប៉ុន្មាននាក់?
 វិន : មាន០៦នាក់ ស្រីទាំងអស់ ។
 ពោធិវារី : ម៉ែកូនទីប៉ុន្មាន?
 វិន : ទី០៤ ។
 ពោធិវារី : ឪពុកម៉ែឈ្មោះអីដែរ?
 វិន : ឈ្មោះពង ប៊ុន ។
 ពោធិវារី : កាត់ស្លាប់ក៏រស់?
 វិន : កាត់នៅសម័យអាពាហ៍ ។
 ពោធិវារី : ស្លាប់ដោយសារអីដែរ?
 វិន : ដោយសារជម្ងឺច្រុកក្អក ។
 ពោធិវារី : នៅពេលណាដែលកាត់ស្លាប់?
 វិន : មិនចាំយូរដែរ ។
 ពោធិវារី : ពេលដែលប៉ុល ពត ចូលដល់ភូមិនេះ?
 វិន : បាទ! សម័យប៉ុល ពត ។
 ពោធិវារី : មិនមែនកាត់ទៅលើកនៅក្រុងព័ន្ធដែរ?
 វិន : អត់ទេ កាត់នៅភូមិ ។
 ពោធិវារី : ចុះម្តាយម៉ែ?
 វិន : ស្លាប់ដែរ ។
 ពោធិវារី : ឈ្មោះអី?
 វិន : ឈ្មោះហ៊ិន ។
 ពោធិវារី : ស្លាប់សម័យណា?
 វិន : សម័យរៀនណាមចូលហើយ ។
 ពោធិវារី : ម៉ែមានដែលបានរៀនសូត្រទេព្វសង្គមមេ?
 វិន : អត់ទេ ។

ពោធិ៍វារី : មិនដែលចូលសាលាទេ?

វិន : អត់ទេមានអ្នកណាមើលកោង ច្រើន ឌីបានតែចាស់ហើយ ឆឺតហើយ ។

ពោធិ៍វារី : កាលពីខ្មែរក្រហមចូលមោហ្នឹងឌីពុកមីងអាយុប៉ុន្មានហើយ?

វិន : គាត់ខូច៥៣ ។

ពោធិ៍វារី : មីងចេះអានចេះសរសេរទេ?

វិន : ទេមិនចេះទេ ។

ពោធិ៍វារី : អត់សោះហ្នឹង?

វិន : ចាស់!

ពោធិ៍វារី : ពេលខ្មែរក្រហមចូលមកស្រុកមីង មីងនៅណាកាលហ្នឹង?

វិន : នៅភូមិប្រាសាទ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជើងមីងមិនមែននៅភូមិបាត់ត្រង់ទេអី?

វិន : អត់ទេអាហ្នឹងនៅខាងកើត ។

ពោធិ៍វារី : ពេលខ្មែរក្រហមចូលដល់ភូមិមីងដំបូងខ្មែរក្រហមធ្វើអីខ្លះទៅ?

វិន : មិនមានធ្វើអីទេឲ្យយើងរៀនសូត្រ ដាំដំណាំ ។

ពោធិ៍វារី : មីងមានជម្លៀសទៅណាទេ?

វិន : មិនមានជម្លៀសទេ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជើងនៅហ្នឹងដដែល?

វិន : ដល់ខ្លួនបន្តិចវាឲ្យយើងជម្លៀស ។

ពោធិ៍វារី : ពេលប៉ុល ពត ចូលហ្នឹងមីងអាយុប៉ុន្មាន?

វិន : ប្រហែល១២ឆ្នាំគេឲ្យចល័តរហូតទាល់តែធំ ។

ពោធិ៍វារី : ១២ឆ្នាំហ្នឹងគេឲ្យចល័តកងអីគេ?

វិន : កងកុមារដល់ធំបន្តិចទៅគេឲ្យយើងលើកដី ។

ពោធិ៍វារី : អាយុប្រហែលប៉ុន្មានគេបញ្ជូនឲ្យទៅលើកដី?

វិន : ប្រហែល១៦ ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកណាប្រធានកងកុមារមីង?

វិន : មិនស្គាល់ទេ ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកស្រុកអ្នកភូមិមីងដែរឬក៏ម៉េច?

វិន : មកពីឆ្ងាយ ។

ពៅដារ៉ា : កងកុមារហ្នឹងគេឲ្យធ្វើអី? នៅកន្លែងណា?

វិន : ធ្វើដីអីហ្នឹង ។

ពៅដារ៉ា : នៅកន្លែងណា?

វិន : នៅភូមិហ្នឹង ។

ពៅដារ៉ា : នៅភូមិប្រាសាទដែលមីននិយាយហ្នឹង?

វិន : ហ្នឹងឯង ។

ពៅដារ៉ា : មានគេគ្រប់គ្រងកងកុមារហ្នឹង?

វិន : មានគេគ្រប់គ្រងកងកុមារសុទ្ធតែអ្នកថ្មីទាំងអស់ ពួកនិរតីទាំងអស់ ។

ពៅដារ៉ា : គ្រប់គ្រងកងកុមារហ្នឹងគឺគ្រប់គ្រងកុមារក្នុងភូមិមីនទាំងអស់ហ្នឹង?

វិន : ទេអ្នកណាៗមកពីស្រុកឆ្ងាយគេចេះតែចូលមោៗ តាមស្រុកតាមខេត្តគេចូលមោ ។

ពៅដារ៉ា : ដល់អញ្ចឹងគេបង្កើតជាកងទៅ?

វិន : បាទ!

ពៅដារ៉ា : មុនហ្នឹងមីននិយាយថា មីននៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់តារ៉ា ហ្នឹង ។ ម៉េចបានមីននៅ
កុមារមីនស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកនិរតីវិញ?

វិន : ជាមួយពួកកាត់ហ្នឹង ពួកនិរតីគេគ្រប់គ្រងហ្នឹងដល់ធំឡើងគេបញ្ជូនមីនទៅចល័តទៅហ្នឹងគ្រប់
គ្រងទំបន់តាមទាល់ ទំនប់អាងត្រពាំងថ្ម មាជួរស្ពានស្រែងអីនេះសុទ្ធតែពួកខ្ញុំហើយលើក ។

ពៅដារ៉ា : បន្ទាប់ពីមីនចូលកងកុមារកែដីអីហ្នឹង បន្ទាប់មោគេឲ្យមីនចូលកងអីវិញ?

វិន : កងចល័ត ។

ពៅដារ៉ា : កងចល័តហ្នឹងកងកុមារដដែល?

វិន : ទេ ។

ពៅដារ៉ា : ចូលកងយុវជន យុវនារីហ្នឹងអី?

វិន : បាទ!

ពៅដារ៉ា : ពេលមីនចូលកងចល័តនារីអញ្ចឹងគេឲ្យទៅធ្វើការនៅណា?

វិន : ធ្វើការលើកទំបន់តាមវាលស្រែហ្នឹងមាជួរក្រោយប្រាសាទ ។

ពៅដារ៉ា : ឈ្មោះទំបន់អី?

វិន : អាទំបន់យើងលើកតាមស្រែហ្នឹងមិនមានឈ្មោះអីទេ ។ អាទំបន់មុនថ្មល់ជាតិហ្នឹង ។

ពោធិ៍វារី : លើកនៅហ្នឹងបានយូរទេ?

វិន : លើកនៅហ្នឹងរួចបានកេត្យយើងទៅលើកនៅស្ថានស្រែងទៀត ហើយចល័តទៅដល់អាង
ត្រពាំងថ្ម បើយើងលើកចំនួន០២មែត្រគឺបមិនរួចកេត្យរួចយើងមិនឲ្យស៊ីទេ
ក្នុង០១ថ្ងៃកេមិនឲ្យស៊ីសោះ បើយើងឈឺហើយយើងសុំកេត្យរួចយើងទៀត កេ
យើងឈឺពត់ ឈឺសតិអារម្មណ៍ បើយើងឈឺកេយកទៅពេទ្យ បើឈឺដេកនៅហ្នឹងកេ
យើងឈឺសតិអារម្មណ៍ ឈឺខ្លួន មិនធ្វើការមិនធ្វើផារទេ បើយើងឈឺត្រពាំងថ្ម
ទៅពេទ្យទៅយើងដុតខ្លួន ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងធ្វើការដល់ស្ថានស្រែងហើយទៅណាទៀត?

វិន : បន្តៗមោមាជួរភ្នំលាភ ។

ពោធិ៍វារី : ពេលណាបានទៅត្រពាំងថ្ម?

វិន : ចប់ពីស្ថានស្រែងរួចបានទៅត្រពាំងថ្ម ។

ពោធិ៍វារី : ចុះភ្នំលាភនិងត្រពាំងថ្មហ្នឹងនៅជិតគ្នាទេ?

វិន : ភ្នំលាភនៅនេះឆ្ងាយពីគ្នា ។ បើទំបន់ដាច់ៗយើងបំពេញហើយ បើថ្នល់ដាច់ៗយើងបំពេញ
ហើយៗពីហ្នឹងហើយ បានយើងទៅលើកនៅនោះទៀត ។

ពោធិ៍វារី : កាលហ្នឹងនៅកន្លែងនេះដែរ?

វិន : នៅដដែល ។

ពោធិ៍វារី : កាលហ្នឹងកន្លែងហ្នឹងគ្រប់គ្រងដោយអ្នកណា?

វិន : អ្នកគ្រប់គ្រងហ្នឹងសព្វថ្ងៃនាបំហើយ ។

ពោធិ៍វារី : ឈ្មោះអីដែរ?

វិន : ភ្លេចហើយនឹកមិនឃើញទេ ។ វាស្រលាញ់គ្នាខុសសីលធម៌កេវ៉ែចោលហើយ ។

ពោធិ៍វារី : មេកងមីនហ្នឹង?

វិន : ហ្នឹងហើយ ។

ពោធិ៍វារី : កេវ៉ែចោលនៅណា?

វិន : នៅអាងត្រពាំងថ្មហ្នឹងនៅខាងនេះអាង ។

ពោធិ៍វារី : ហើយបានកេតែតាំងអ្នកថ្មី?

វិន : កេតែតាំងអ្នកថ្មី ពួកនិរតីក្តោបក្តាប់ទៀត បេលបើកខោអាវមោវ៉ាមិនដែលឲ្យយើង
អាល្លៗទេ ។

ពោធិវារី : ពេលមីននៅគ្រូពាំងឬហ្នឹងគេឲ្យមីនធ្វើអីខ្លះ ?

វិន : លើកដីឡើងខ្លួនទំបន់ ។

ពោធិវារី : ចុះការហូបចុកអីយ៉ាងម៉េចដែរ ?

វិន : មិនគ្រប់គ្រាន់ទៀតទេ ហូប០១បានប៉ុណ្ណោះហ្នឹងរាវកក្លោក ។ មុនដំបូងខ្ញុំថាវាភ័យហើយ បើវាភ័យទាន់វាវែចោលហើយ ខ្ញុំស្ម័គ្រចុះបានតមករកមែរវិញដល់ពាក់កន្លះដូវខ្ញុំមកវិញ ហើយវាភ័យដឹងរត់ទៅ ថាយើងឈឺ ។ វាសួរថាទៅណា ? ខ្ញុំថាសុំទៅមើលមែដល់ទៅវិញ បានរួចខ្លួនទៅ បើវាវែចោលក៏វែចោលទៅ ។ មាននាងម្នាក់នោះមិនដឹងឈ្មោះអីទេយួន គេចាប់មែទៅវែចោលហើយយំល្ហើយៗ កូនគេដាក់នៅក្នុងសំពត់កៅស៊ូ ។

ពោធិវារី : ម៉េចបានគេសម្លាប់អញ្ចឹង ?

វិន : មិនដឹង ។

ពោធិវារី : អញ្ចឹងឲ្យតែរៀនណាមកសម្លាប់ ?

វិន : ឲ្យតែជាតិហ្នឹងគេសម្លាប់អស់ហើយឲ្យតែវាដឹងថា បងប្អូនហើយយើងជួយលាក់ក្នុងកុំឲ្យ និយាយអីឲ្យគេដឹង ដល់កន្លែងផ្សេងទៀតយាយនោះគាត់និយាយរៀនណាមកវាស្តាប់បាន ចាប់យកទៅវែចោលទៅស្រែកល្ហើយៗ អាចូនហ្នឹងកំពុងដេកលក់ ហើយគេមកចាប់អាចូន នេះទៀតគេថាកុំឲ្យជាប់ជាតិនេះទៀត ។ កូនច្រើនចាប់រុំព័ន្ធកៅស៊ូហើយខ្លាចមើលឃើញ ហើយទំបន់ហ្នឹងគេវែចោលច្រើនហើយៗ កាយកប់ ។

ពោធិវារី : កាលមីននៅគ្រូពាំងឬហ្នឹងនៅហ្នឹងមានស្ពាន០៣ តើមីនមាននៅចាំទេមីននៅស្ពានទី ប៉ុន្មាន ?

វិន : មិនចាំដែរ ។

ពោធិវារី : មានទឹកហូបគ្រប់គ្រាន់ទេ ?

វិន : ហូបទឹកល្អកុំយកអំបិលមកបង្កំ ហើយយកឈើប៉ុណ្ណោះប្រ័ងឲ្យរោងទៅហើយយើងដឹក ។ ហើយវាមិនឲ្យយើងដើរទៅរហែលហូតមិនបានទេ ។

ពោធិវារី : អាជឿនយករៀនណាមកសម្លាប់ចោលនេះ តើគាត់ខុសអី ?

វិន : មិនខុសអីទេគេថា មិនទុកតែម្តង ។

ពោធិវារី : គាត់និយាយថាម៉េចទៅមុនពេលយកទៅហ្នឹង ?

វិន : មិនដឹង ។

ពោធិវារី : ម៉េចបានដឹងថារៀនណាមក ?

វិន : មិនដឹងម៉េចបានវាដឹង ខ្ញុំឆ្ងល់ ។

ពោដារី : អញ្ជឹងមិនធ្វើការជាមួយគាត់ដែរ?

វិន : បាទ! ជាមួយគាត់ហ្នឹង ។

ពោដារី : មានចាំឈ្មោះគាត់ទេ?

វិន : មិនគាត់ឈ្មោះអី ។ តែគេហៅថាយាយអ្វីៗ ។

ពោដារី : ដល់អញ្ជឹងទៅពួកខ្មែរក្រហមមកចាប់គាត់ហើយចោទគាត់ថារៀនណាម?

វិន : បាទ!

ពោដារី : អញ្ជឹងពេលមិនធ្វើការជាមួយគាត់?

វិន : គាត់និយាយខ្មែរច្បាស់ ។

ពោដារី : កាលមិនទៅលើកទំហំនៃគ្រូពាំងថ្មហ្នឹងអ្នកណាជាអ្នកគ្រប់គ្រងកងមិន?

វិន : ខ្ញុំថានិរតីទាំងអស់ ។

ពោដារី : ភាពល ហ្នឹងមកគ្រប់គ្រងមិននៅគ្រូពាំងថ្មហ្នឹង?

វិន : ទេចុះធ្វើការកូនចៅគេមានផ្សេង ។ គាត់នៅមួយកន្លែង បើមានអង្គប្រជុំនៅណាក្រុមកូន ចៅគេទៅប្រជុំ ។

ពោដារី : ចុះមុខសញ្ញាមិននៅគ្រូពាំងថ្មហ្នឹងនៅកំណត់កន្លែងណា?

វិន : ស្ពានទី០១ ទី០២ ហ្នឹងចុះមោ ។

ពោដារី : មាជួរហ្នឹងមិនមានដឹងទេថា ខ្លួនទំហំហ្នឹងមានប៉ុន្មានមែត្រ?

វិន : មិនដឹងទេ ។

ពោដារី : ចុះជម្រៅ?

វិន : ជម្រៅជ្រៅ ។

ពោដារី : ប្រហែលកម្ពស់ណាបើប្រៀបធៀបទៅ?

វិន : ប្រហែលពាក់កន្លះដើមដូងដែរ ។ ប៉ុន្តែឯងគិតមើលវែកពីក្រោមទៅលើប្រហែល ០ ១ដង ០ ២ដង បានដល់ អាហ្នឹងមិនទាន់ខ្ពស់មែនទេ មានខ្ពស់ជាងហ្នឹងទៀតសុទ្ធតែដាក់ថ្នាក់ឡើង ។

ពោដារី : ១០មែត្រ ០៥មែត្រ?

វិន : ហ្នឹងឯង ។

ពោដារី : ក្នុង០១ថ្ងៃគេឲ្យលើកដីប៉ុន្មាន?

វិន : ០២មែត្រក៏ប ។

ពោធិ៍វារី : ចាប់ផ្ដើមដំបូង០២មែត្រហ្នឹង?

វិន : ចាស់! បើក្នុង០២មែត្រគឺបនេះមិនរួចគឺដាច់របបយើងហើយ យើងកាប់០១មែត្រគឺប ហើយឡើងមកស៊ីបាយហើយកាប់០១មែត្រគឺបទៀតរួច ។

ពោធិ៍វារី : ចុះពួកវាបើកាប់០២មែត្រគឺបរួចមានថែម២.០៥មែត្រតទៅមុខទៀតទេ?

វិន : អត់ទេ ។ បើមាន២.០៥មែត្រអត់មាន០៣មែត្រទៅលើទៀតទេ ។

ពោធិ៍វារី : ចុះដីកាប់ហ្នឹងរឹងទេ?

វិន : រឹង ។

ពោធិ៍វារី : តាមសន្ទុកមើលមីននៅបានយូរទេ?

វិន : អាងត្រពាំងថ្ម០៣ ០៤ខែបានរួច ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងមានន័យថាពេលមីនទៅហ្នឹងគេលើកបានពាក់កន្លះហើយ?

វិន : លើកបានពាក់កន្លះហើយ ។

ពោធិ៍វារី : តារ៉េហ្នឹងគ្រប់គ្រងពេលណាទៅ?

វិន : មិនដឹងទេ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងភាពណ៍ហ្នឹងទៅណាបានគេដាក់តារ៉េហើយ?

វិន : មិនដឹងទេ គ្នារ៉ាទាំងអស់ ។

ពោធិ៍វារី : យើងចង់ដឹងថា កន្លែងណាភាពណ៍គ្រប់គ្រង និងកន្លែងណាដែលតារ៉េគ្រប់គ្រង?

វិន : ដើរចល័តគ្រប់គ្រងគ្រប់តែកន្លែងហ្នឹងនៅនេះ០១ថ្ងៃនៅនោះ០១ថ្ងៃ ។

ពោធិ៍វារី : អ្នកណាគេយកមេកងទៅសម្លាប់?

វិន : ឈូបគេ ។ បើប្អូនឯងទៅលួចដំឡូងគេ ឈូបគេចាប់បានគេរ៉ាំរ៉ៃហើយគេមិនទុកទេ គេថាយើងចោរ ។ អាជីមិញនិយាយប្រាប់យាយយ៉ាតថា មិនដែលបះអីបានទេ ។ បាន ម៉ែចាស់ម្នាក់នៅចុងបូព៌ានៅស្ពានស្រែដាំដំឡូងកាត់លួចឲ្យ យប់ឡើងយកមកកម្រិតហើយ ស្ទើរស្រាច់ទាំងរេចៗ ហើយប្រាប់ទៀតថាកូនឯងកុំឲ្យប្រាប់គេ ។ អ្នកណាទៅប្រាប់គេ ហើយយកមកមិនមែនស៊ីតែឯងទេក្នុង០១ខ្ទមមានក្បួន០៤ ១០ នាក់ចែកគ្នាស៊ីទាំងអស់គ្នា ទៅ ហើយបិទមាត់នៅក្នុងខ្ទមទាំងអស់ ។

ពោធិ៍វារី : មិនឲ្យនិយាយទេ?

វិន : មិននិយាយទេ ។

ពោធិ៍វារី : បើមានអ្នកណាស្ដាប់យើងទៅ គេនិយាយទៅយើងមិនគ្រោះថ្នាក់?

វិន : ខុបមាថថា មាកន្ទែងដេក០៥នាក់ ១០នាក់ហើយគេដេកខាងនោះទៅ ហើយឡើងកាត់
មោហេរ យើងជួបកាត់នៅណាខុបមាថថា យើងចេញដូចជាទៅដើរលេងឡើងលើដើរ
មើលលើខ្នងទំបន់ហើយកាត់កំបកដៃទៅ ហើយវាថាយើងទៅបត់ជើងទៅ វាមិនដឹងទេ ។
បានម៉ែចាស់ទេកុំអីឆាប់ទាំងអស់គ្នាហើយ ។

ពោដារី : កាត់ឈ្មោះអី?

វិន : មិនដឹងទេ ។

ពោដារី : មិនដឹងឈ្មោះកាត់?

វិន : ប្រជាជនថ្មី ហើយសព្វថ្ងៃឆាប់អស់ហើយ ។

ពោដារី : ម៉ែចបានកាត់ជួយពួកម៉ែអញ្ចឹង?

វិន : គេឲ្យនៅចាំបម្រា ហើយកាត់ទៅហូបមិនគ្រប់មិនគ្រាន់ ។

ពោដារី : ចុះការហូបចុកនៅហ្នឹង?

វិន : បបរ០១ វែករវកក្លែកអង្ករ០៤ ១០ គ្រាប់ ។

ពោដារី : នៅត្រពាំងថ្មហ្នឹង?

វិន : ចាស់!

ពោដារី : មានដែលហូបបាយទេ?

វិន : ថ្ងៃណាគេឲ្យហូបបាយៗ បានមាថ្ងៃហ្នឹងបបររហូត ។

ពោដារី : ថ្ងៃហ្នឹងជាថ្ងៃពិសេសម៉ែចទៅបានគេឲ្យ?

វិន : មិនដឹងទេ ។ មិនដឹងគេកិតយ៉ាងណាឲ្យស្មើឲ្យស្មើតុលាកយើងទៅខាងណាខាងណាទៀតមិនដឹង
ទេ ។

ពោដារី : ប៉ុន្មានដងទៅដែលគេឲ្យម៉ែចហូបបាយ?

វិន : ប្រហែល០៤ហ្នឹងនៅអាងត្រពាំងថ្ម ។

ពោដារី : ប្រហែល០៤ខែ?

វិន : ប្រហែល០៤ខែហ្នឹងឯង ។ យូរៗ បានគេឲ្យស្មើបាយម្តង គេសម្រាក០១ថ្ងៃទៅមេធំៗ គេ
ដប់ល្បែង ។

ពោដារី : ថ្ងៃហ្នឹងបានបាយទៅ?

វិន : បានបាយ ចាប់ពីហ្នឹងទៅបបររហូត ។

ពោធិ៍វារី : ពេលមិនហូបបាយហ្នឹងមានឃើញអ្នកធំអីគេចុះមោទេ?

វិន : អត់ទេ ឃើញតែល្ងង់គេហើយប្រធានៗ គេ ។

ពោធិ៍វារី : ឲ្យតែថ្ងៃហូបបាយដឹងថាចុះមកមើលហើយ?

វិន : ចុះមកមើលហើយគេទៅបាត់ ។ ខ្ញុំមាថាគេចុះមោថ្ងៃគេប្រាប់ឲ្យដាំបាយថ្ងៃនេះ មិនដឹងឃើញមុខវាមិនដឹងទៅខាងណា តែចុងភៅប្រាប់ថាថ្នាក់លើចុះមោឲ្យដាំបាយស៊ីមួយ ពេលព្រឹកល្ងាច ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងមានន័យថា ទាល់តែអ្នកធំចុះមោបាយៗ ហូបបាយ?

វិន : ហ្នឹងឯង ។

ពោធិ៍វារី : កាលហ្នឹងគ្នាភ្នំមិនប៉ុន្មាននាក់ដែលទៅលើកនៅគ្រពាំងដែរនៅភូមិមិន?

វិន : ទៅតែមិនហ្នឹងហើយនៅគេចាស់ៗ ហើយក្មេងគេតូចៗ គេនៅដុះហើយធំតែមិនហ្នឹងឯង បើកូនចៅអ្នកណាធំៗ គេទៅចល័តមុននោះ ខ្ញុំក៏ក្រោយគេក៏ទៅមុនគេធំៗ មិនដឹងគេទៅ ខាងណាទេ ។

ពោធិ៍វារី : នៅអាងគ្រពាំងថ្មហ្នឹងមិនមានដែលព្យួរខ្សែភ្នំភ្នំអ្នកណាជាមេធំនៅហ្នឹង?

វិន : ទេមិនដែលព្យួរទេ ។ ជួនកាលកូនដៃកូនជើងគេទៅគេនិយាយឲ្យយើងព្យួរ បើគេអ្នកធំគ្នាគេ គេដើរមិនដឹង បើចុងភៅអីគេដឹងវាចុះមោតែកន្លែងចុងភៅហ្នឹងបើសិនវាចុះមោ បើវាចុះ មោយើងមិនបានទៅបៀតវា ដឹងថាវាមោកន្លែងចុងភៅយើងដែលដឹងហើយ ។ មានអ្នក ណាបានមើលមុខវាស្គាល់ មិនបានឃើញមុខវាឯណា ។

ពោធិ៍វារី : មានពិធីឆ្នាំអីទេ?

វិន : មិនមានពិធីឆ្នាំទេ ។

ពោធិ៍វារី : មិនបាននៅដល់ថ្ងៃគេលើកហើយអត់?

វិន : ដល់ថ្ងៃលើកហើយហ្នឹងគេឲ្យយើងចេញទៅមុខព្រៃទៀត វាមិនដល់កម្ពស់ខ្ពស់ទេពួកវាវត់ អស់ ។

ពោធិ៍វារី : អញ្ជឹងលើកដិតហើយ បានមិនចេញមោ?

វិន : នៅភ្នំភ្នំចណាស់យើងលើកម៉េចច្នៃវាវត់អស់ ។ វត់អស់អញ្ជឹងមានអីគេដាក់មោឲ្យខ្ញុំចេញ ពីគ្រពាំងថ្មឲ្យខ្ញុំមករៀបកណ្តាប់ច្រូតស្រូវហ្នឹងរៀតណាមចូលហើយ ។

ពោធិ៍វារី : នៅម្តុំណា?

វិន : ចុះពីស្ថានស្រែងមោ នៅនោះខ្ញុំមិនស្គាល់ ។ កាលរៀនណាមចូលមោមិនទាន់បានឃើញ មុខម៉ែឪដង ។ រឿងដែលគេចាប់ឲ្យខ្ញុំទៅក្នុងខ្លួនខ្ញុំមិនទៅវាគិតតែតាមៗ ជិតដល់ថ្នល់ ជាតិ ខ្ញុំបានយកស្លឹកបាប្លយយកមកក្របពីលើវារត់ហួស បើវាចាប់កាលហ្នឹងខ្ញុំនាំប៉ា ។ គ្នា ០ ៣ នាក់យើងរត់បែកគ្នាគេឲ្យទៅក្នុងខ្លួន ខ្ញុំថាខ្ញុំមិនទៅទេមិនមែនម៉ែខ្ញុំនៅនោះទេពួកសួរ កាំភ្លើងហើយហ្នឹង ម៉ែខ្ញុំមិននៅនោះទេម៉ែខ្ញុំនៅឯភូមិនេះទេ ។ ដល់គេចេញទោះគេទៅខ្ញុំ រត់មានសាកដុំប៉ុណ្ណោះមិនយកដង ហើយសំពត់០២ក៏មិនបានយកដែរចោលអស់ ។ ពួកអានេះចិត្តអាក្រក់ណាស់ ជួនកាលអង្ករមិនទាន់ទៅវាផ្តាច់របបយើងក៏មាន អត់មានមា ថ្ងៃហើយធ្វើការដដែលយើងឈប់មិនបាន បើឈប់គេធ្វើបាប ។

ពេជរាវី : អញ្ជឹងមីនរត់ចេញពីគ្រូពាំងថ្មមោបានគេឲ្យមោរេចកណ្តាប ?

វិន : រេចកណ្តាប ។ ចេញពីរេចកណ្តាបមោហ្នឹងរៀនណាមចូលបណ្តោយ កុំអីហ្នឹងមិនដឹងទេ យប់ហើយពួកសួរចចកឡី គេរេចកណ្តាបពេលយប់ខ្ញុំឃើញភ្លើងភ្លឺឆ្ងាចហើយខ្ញុំដើរទៅឡើ បញ្ចកណ្តាធ្វើចចកអញ្ជឹង ព្រឹកឡើងពួកសួរកាំភ្លើងអីយ៉ាស់មោហើយគាស់ ។

ពេជរាវី : កាលហ្នឹងមានដឹងថារៀនណាមចូលមុនទេ?

វិន : មិនដឹងទេពួកតែចចកឡីប៉ុណ្ណឹងហើយចចកច្បាស់ចែង ដល់ព្រឹកឡើងមនុស្សយើងចេះធ្វើ ចចកដែរឡើយ ទៅដល់ព្រឹកឡើងពួកសួរកាំភ្លើងតាមថ្នល់ជាតិអីយ៉ាស់អីចែសឃើញគេបរទេះ ហើយអីរ៉ាន់ពេញៗ រទេះអីរ៉ាន់វា ។ វាថាមកយើងប្រមូលគ្នាទៅក្នុងខ្លួន ខ្ញុំថាខ្ញុំមិនបាន ទៅទេខ្ញុំទៅម៉ែខ្ញុំហើយប្រាប់ប្រធានកងគេទៅ ។

ពេជរាវី : ទៅហ្នឹងសុទ្ធតែខ្មែរក្រហម?

វិន : ខ្មែរក្រហមជាមួយប្រជាជនយើងហ្នឹងគេនាំទៅចេះតែទៅជាមួយគេទៅ អត់តែពួកមីន ០ ៣ នាក់ទេដោយមិនទៅតាមហ្នឹង បានគេឲ្យឈូបមកតាមឯងសម្លាប់ឯងចោលហ្នឹង ហើយមីនរត់ដុតបើមីនរត់មិនដុតក៏នាំប៉ាទៅ ។

ពេជរាវី : ក្រោយមោមីនធ្លាប់បាននិយាយរឿងរ៉ាវការលំបាកហ្នឹងប្រាប់កូនចៅទេ?

វិន : ប្រាប់ ។ កូនសម័យនេះស្រួលណាស់ បើនៅជំនាន់ម៉ែវិញបបរក៏ទឹកល្អៗខ្ញុំនិយាយ កម្មតំណាស់ ខ្ញុំស្រណោះខ្លួនរហូត ។

ពេជរាវី : កូនជឿទេពេលមីននិយាយទៅ?

វិន : ជឿ ។

ពេជរាវី : វាអាណិតមីនទេ?

វិន : វាថាស្រណោះមែងឯងខ្លាំងប្រហែលៗនឹងគេវែចោលទៀត ។

ពៅដារ៉ា : ពេលមិននិយាយទៅកូនប្រាប់ហើយជឿអញ្ចឹងទៅ មិនមានរំជួលចិត្តម៉េចទៅ?

វិន : ស្រណោះខ្លួនឯង ។

ពៅដារ៉ា : មិនបង់ឲ្យរឿងរ៉ាវរបស់មិនយកទៅរៀននៅសាលារៀនទេ?

វិន : វាដឹងហើយ ។

ពៅដារ៉ា : មានកូនមិនមកសួរនាំបន្ថែមទេ?

វិន : សួរ ។ ហើយអាជ្ញាធរក្នុងតូចៗ វាមិនសូវជឿយើងទេ ។

ពៅដារ៉ា : បងប្អូនមិន ០ ៦ នាក់ហ្នឹងនៅសម័យប៉ុល ពតហ្នឹងនៅណាដែរ?

វិន : នៅជុំគ្នាភូមិឃុំប្រាសាទ ។

ពៅដារ៉ា : មានបាទទៅវែកដីដូចម្តេចទេ?

វិន : ទេ គេនៅតូចៗទើបចេះអង្គុយប៉ុណ្ណោះឯង ។

ពៅដារ៉ា : ចុះបងទី០១ ទី០២ ទី០៣?

វិន : គេយកទៅដាំដំណាំ ហើយប្តីវាគេយកទៅវែចោលបាត់ បងទី០១ ។

ពៅដារ៉ា : មិនការនៅឆ្នាំណា?

វិន : កាលរៀនណាមចូលនៅប្រាសាទ ។

ពៅដារ៉ា : ចុះបងរបស់មិន?

វិន : បងខ្ញុំការនៅជំនាន់លន់ នល់ ។

ពៅដារ៉ា : ប្តីបងទី០១ ធ្វើអី?

វិន : ប្រជាជនដូចយើងធ្វើទាហាន ឲ្យតែខ្សែទាហានគេយកទៅវែចោលអស់ ។

ពៅដារ៉ា : មាត្រមក្រសាមិនស្ទាបប៉ុន្មាននាក់ទៅ?

វិន : ០២នាក់ ។ បងថ្មីទី០១ ហ្នឹងគេយកទៅវែចោលនៅភ្នំក្រយ៉ូង គេឲ្យទៅធ្វើស្រែ ធ្វើស្រែមែកវាអីនៅភ្នំក្រយ៉ូងមានទឹកឯណា ។

ពៅដារ៉ា : ម៉េចបានគេវែអញ្ចឹង?

វិន : បងប្អូនទៅលេងអញ្ចឹង វាមកប្រាប់វាថារកបច្ចូលគ្នារត់ ការពិតមិនមែនទេ ។ យើងឯណា ទៅរត់ យប់ឡើងវាមកចាប់ហើយប្រពន្ធពោះប៉ុនកាដើ វាទាញម្នាក់ពីលើក្រែមុខផ្តាបមុខ ទៅដី កូននៅសព្វថ្ងៃកូនស្រី ។

ពៅដារ៉ា : កូននៅក្នុងផ្ទះពោះហ្នឹង?

វិន : ហ្នឹងហើយ ។

ពៅដារី : ចុះបងមួយទៀត?

វិន : ប្តីវាធ្វើទាហាន ។ វ៉ៃចោលនៅក្រោយដុះគេអូសទៅវាលស្រែ ឲ្យតែទាហានវាវ៉ៃចោល
ទាំងអស់ ។

ពៅដារី : អញ្ជឹងគ្រួសារម៉ែន ០ ៣ នាក់ហើយ?

វិន : ចាស់!

ពៅដារី : រាល់ថ្ងៃម៉ែនមានដែលដឹងពីសាលាកាត់ក្តីខ្មែរក្រហមទេ?

វិន : មិនដឹងទេ ។

ពៅដារី : មានដែលស្តាប់ក្នុងវិទ្យុ ទូរទស្សន៍អីទេ?

វិន : ឮតែក្នុងវិទ្យុ ។

ពៅដារី : ឮថាម៉ែបទៅ?

វិន : គេថាកាត់ទោសខ្មែរក្រហមអ្នកណាទោសធ្ងន់គេកាត់ ។

ពៅដារី : ម៉ែនមានចង់ឲ្យគេកាត់ទោសខ្មែរក្រហមទេ?

វិន : ចង់ឲ្យគេកាត់ មិនចង់ទុកវាទេវាធ្វើបាបមិនដែលមានបាយចូលពេញពោះ គ្រាន់តែចេញ
ទៅផ្ទះទឹកក៏វាមិនចង់ឲ្យទៅផ្ទះទឹកទេ ឲ្យតែឃើញយើងទៅផ្ទះឆ្ងាយបន្តិចនៅសាលានោះ
វាយើងនាំគ្នារត់ ការពិតយើងផ្ទះទឹកសោះ ។

ពៅដារី : អញ្ជឹងខ្ញុំដូចជាមិនមានអីសួរម៉ែនទៀតទេ អរគុណម៉ែនច្រើនដែលបានដល់ព័ត៌មានដល់ខ្ញុំ ។